

Únor

Na Hromnice

Nový řád liturgického roku výrazně zkrátil okruh vánočních svátků, neboť nyní končí už svátkem Křtu Páně, v neděli po 6. lednu. Vánoční svátky však působí dál přes tuto hranici. Je to vidět třeba o druhé neděli v roce: v tříletém cyklu perikop začíná sice už v prvním i ve druhém čtení souvislá četba obyčejných nedělí, v evangeliu se však pokaždé zvěstuje nějaká událost zjevení z počátku Janova evangelia (cyklus A: Kázání Jana Křtitele: "To je ten, který křtí Duchem svatým", Jan 1,29-34; cyklus B: Ondřej: "Nalezli jsme Mesiáše", Jan 1, 35-42; cyklus C: svatba v Káni: "Tak zjevil svou slávu", Jan 2,1-12).

Za vánočním okruhem existují ještě dva svátky, které k němu mají blízko a podle dřívějších pojmenování "Očištění Panny Marie (Hromnice)" a "Zvěstování Panně Marii" se většinou chápaly jako svátky mariánské, ač jsou to v jádře svátky Páně. Proto se dnes také jmenují "Uvedení Páně do chrámu" (2. února) a "Zvěstování Páně" (25. března). Druhý únor je čtyřicátý den po Vánocích. Podle starozákonních kultických předpisů se žena po porodu chlapce čtyřicet dní pokládala za nečistou (Lv 12,1-8). Proto přinesli Ježíše do chrámu a předložili náležitou oběť za Mariino očištění i výkupné za chlapce (každý prvorozený patřil Hospodinu a musel být obětí vykoupen: srv. Ex 13,2.12: Nu 18,16).

V liturgickém slavení se aktualizuje (podivuhodně zpřítomňuje) událost, během níž je přinášen do Božího domu ten, který je tam nejvíce doma. Když stařec Simeon bere do náruče Spasitele, pravdivě může vyznat: "mé oči viděli tvou spásu" (Lk 2,30). Očima víry vidí: "Světlo, jež bude zjevením pohanům, slávu pro tvůj lid Izrael." (Lk 2,31-32)

Bůh ve své přítomnosti není omezen žádným prostorem. Proniká vším a je všude. Proto není ve své všudypřítomnosti odkázán jenom do chrámových prostor nebo jiných posvátných míst. Apoštol Pavel má pravdu, když připomíná Athéňanům: "Neboť v něm žijeme, pohybujeme se, jsme". Je-li Pán Ježíš Bohem, pak o NĚm platí výše uvedená tvrzení. On však je zároveň také člověkem. Je tedy Bohočlověkem. Jeho lidství však nenacházíme podstatně přítomné všude, ale bylo zde ve stavu Kristovy pozemské existence, definitivně zůstává v nebeské slávě a zde na zemi se zpřítomňuje v Eucharistii. Tam je sice smyslovému zraku skryto, ale ve skutečnosti opravdu přítomno Jeho božství i lidství. To však vidí jen Boží děti očima víry. Jen světlem víry je možné vnímat a uctívat Toho, který o sobě říká: "Já jsem přišel na svět jako světlo, aby nikdo, kdo ve mne věří, nezůstal ve tmě." (Jan 12,46)

Proto nám bude nesmírně záležet na tom, abychom Pána Ježíše přítomného v Eucharistii uctívali a oslavovali pokud možno co nejvroucněji a věrně podle pokynů, které nám ukládá Matka Církev. Naše úsilí o

svědomitou bohoslužbu se má uplatnit v celém rozsahu eucharistického slavení.

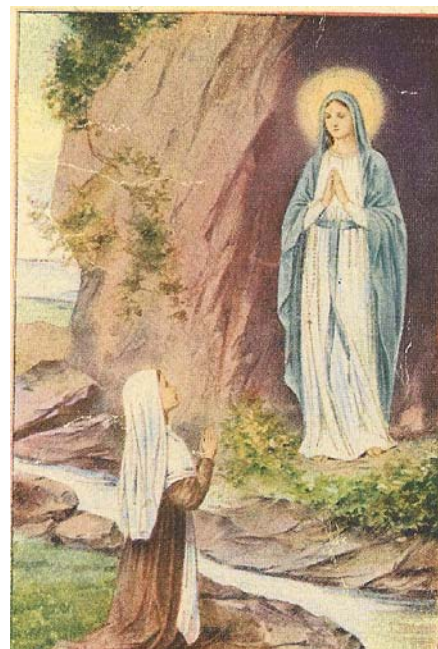
V březnu 2002 vyšlo ve Vatikánu třetí vydání Římského misálu, který je závazný pro překlady do národních jazyků. Nové vydání Římského misálu přináší změny a úpravy, které máme vložit do našeho farního liturgického života.

P. Lohelius

Liturgický kalendář

Únor 2003

1. sobota	1. sobota v měsíci
2. neděle	Svátek Uvedení Páně do chrámu
5. středa	Památka sv. Agáty, panny a mučednice
6. čtvrtek	Památka sv. Pavla Mikiho a druhů, mučedníků
9. neděle	5. neděle v mezidobí
10. pondělí	Památka sv. Scholastiky, panny
11. úterý	Panny Marie Lurdské
16. neděle	6. neděle v mezidobí
22. sobota	Svátek Stolce sv. Petra, apoštola
23. neděle	7. neděle v mezidobí

Oznámení

- **V sobotu 1. února v 18,15 hod.** bude ve farním sále u sv. Jana Nep. pokračovat promítání videofilmu „Po stopách Pána Ježíše“.
- **Katecheze dospělých a společenství mladých farníků bude v sobotu 8. a 21. února** ve farním sále u sv. Jana Nep. po skončení večerní mše sv.
- **Přednáška RNDr. Jiřího Grygara na téma: „Bible a velký třesk“** se uskuteční v sobotu **1. března v 18,15 hod.** ve farním sále u sv. Jana Nepomuckého

Změny

I. Změny v kalendáři

- 1) nezávazná památka sv. Jany Františky de Chantal se překládá z 12. prosince na 12. srpna.
- 2) nové nezávazné památky:
 3. ledna - Nejsvětějšího Jména Ježíš
 8. února - Sv. Josefíny Bakhity, panny
 13. května - Panny Marie Fatimské
 21. května - Sv. Kryštofa Magallanese, kněze, a druhů, mučedníků
 22. května - Sv. Rity z Cascie, řeholnice
 9. července - Sv. Augustina Zhao Ronga, kněze, a druhů, mučedníků
 20. července - Sv. Apolináře, biskupa a mučedníka
 24. července - Sv. Charbela Makhlufa, kněze
 12. září - Jména Panny Marie
 25. listopadu - Sv. Kateřiny Alexandrijské, panny a mučednice

II. Změny v liturgických textech

týkají se především celebranta a jsou určeny pro přípravu liturgie (zájemcům poslouží podrobný přehled v Liturgickém kalendáři 2002-2003, str. 193-195)

III. Změny v liturgických předpisech a obřadech

• Mešní řád

Nový misál upřesňuje terminologii a uvádí ji v soulad s ostatními liturgickými knihami. Některé termíny, které mají obecný význam, byly nahrazeny výrazy, které jasněji vyjadřují posvátný charakter liturgie: např. namísto "předsedat shromáždění" se říká "slavit eucharistii", místo "ve společenství věřících" se užívá "ve Svaté Církvi", místo "shromáždění" se říká "věřící lid".

Upřesněna jsou ustanovení, která určují postoje věřících: věřící mají stát od výzvy "Modleme se, aby Bůh přijal oběť své církve". Ti, kdo nemohou klečet při proměňování, mají udělat hlubokou úklonu společně s knězem po pozdvihování. Kde je to zvykem, je chvályhodné zachovat klečení věřících po skončení aklamace "Sanctus" až do konce eucharistické modlitby.

Na začátku mše sv. kněz, jáhen i všichni přísluhující pozdraví oltář hlubokou úklonou, kněz a jáhen jej pak políbí. Používá-li se kadidlo, okuřuje se kříž a oltář. Vstupní obřady vede kněz od sedadla.

Pozdravení pokoje dává kněz jáhnovi a přísluhujícím, z rozumných důvodů i několika věřícím, přičemž zůstává stále v presbytáři. Věřící si mají pozdravení pokoje vyměnit pouze s nejbližší stojícími.

ři slovech "Hle, Beránek Boží" drží kněz tělo Páně nad patenou (obětní miskou) nebo nad kalichem s krví Páně.

Podávání sv. přijímání pod obojí způsobou bylo zúženo na dvě možnosti: napitím z kalicha a namáčením. Další dva způsoby (lžičkou a trubičkou) se už neuvádějí.

Na závěr mše sv. kněz a jáhen políbí oltář a spolu s ostatními přísluhujícími ho pozdraví hlubokou úklonou.

Pokud je svatostánek v presbytáři, pokleká se před ním pouze na začátku (při příchodu) a na konci mše (při odchodu), nikoliv během mše. Jinak poklekají všichni, kdo před Nejsvětější svátostí přecházejí, pokud nejdou v procesí. Rovněž tak nepoklekají přísluhující, kteří nesou procesní kříž a svíce.

Ostatní instrukce pro okuřování a obřady Svatého týdne se týkají především kněze a přísluhujících, proto je vhodnější je probrat na ministranské schůzce.

***"Chvalte Hospodinovi služebníci,
chvalte jméno Hospodina!
Jméno Hospodinovo buď požehnáno
nyní i navěky."***

Žalm 113,1-2.

P.L.

*Použitá literatura: Liturgický kalendář 2002-2003
K. Richter: Liturgie a život, Vyšehrad 1996.*

Okénko víry

Malý katechismus v číslech od 1 do 10 - pokračování - pod číslem 6

V šesti dnech stvořil (tj. z ničeho učinil) Bůh svět.

6 základních pravd:

1. je jeden Bůh,
2. Bůh je spravedlivý soudce, který dobré odměňuje a zlé trestá,
3. jsou tři božské osoby: Otec, Syn a Duch Svatý,
4. druhá božská osoba se stala člověkem, aby nás svou smrtí na kříži vykoupila a na věky spasila,
5. lidská duše je nesmrtelná,
6. milosti Boží je ke spáse nevyhnutelně třeba

6 je hříchů proti Duchu svatému:

1. úmyslně na milosrdenství Boží hřešit,
2. nad milosrdenstvím Božím zoufat,
3. poznanou křesťanskou pravdu popírat
4. milost Boží bližnímu nepřát a závidět
5. k spasitelnému napomínání mít zatvrzelé srdce
6. v nekajícím životě úmyslně zůstat až do konce

6 ctností nám přikázal v evangeliu Pán Ježíš

1. hledat nejdříve Boží království a jeho spravedlnost
2. zapřít sebe,
3. nést svůj kříž,
4. následovat Krista
5. být tichý a pokorný,
6. milovat nepřátele, dobře činit těm, kteří nás nenávidí, modlit se za ty, kdo činí protivenství a pomlouvají nás.

Naši světci

SV. SCHOLASTIKA, PANNA

10. ÚNORA
(480? – 547)

Svatá Scholastika byla rodná sestra sv. Benedikta z Nursie (Norcia) ve střední Itálii. Narodila se kolem roku 480. Už od dětství se zcela zasvětila Bohu. Některé pozdější životopisy uvádějí, že založila a vedla ženské kláštery podobně jako její bratr Benedikt mužské. Ale o tom se nezachovaly žádné spolehlivé zprávy.

Jisté je, že v posledních letech svého života žila Scholastika jako mniška v blízkosti velkého kláštera Montecassino, kde působil její bratr. Jednou za rok jej navštěvovala. Setkávali se v malém domku, který byl u vchodu do montecassinského opatství. Benedikta při tomto setkání vždy doprovázel jeden z bratří mnichů. Protože se oba dva sourozenci ve svém životě starali

**Scholastika. Podle malby
v beuronském klášterním
kostele**

především o duchovní věci, i své rozhovory vedli v tomto duchu.

Poslední Scholastičino setkání s Benediktem se uskutečnilo krátce před její smrtí. Podrobněji o něm vypráví sv. Řehoř Veliký (604) v životopise sv. Benedikta.

Benediktova sestra už cítila, že se blíží konec jejího života a že se na tomto světě s bratrem už nesetkají. Proto prodlužovala návštěvu, až nastal večer. Benedikt chtěl odejít, aby byl před nocí v klášteře, jak to ukládala řeholní pravidla. Ale sestra ho prosila, aby ještě zůstal. Když nechtěl, Scholastika úpěnlivou modlitbou prosila o Boží zásah. Tu se nečekaně přihnala silná bouřka, takže Benedikt se nemohl vrátit do kláštera. Vyčítal sestře, co provedla. Odpověděla mu, že jen prosila Boha o pomoc, kterou její bratr odmítal. A Bůh ji vyslyšel. Tehdy Benedikt ustoupil a dva svatí sourozenci pokračovali v duchovním rozhovoru celou noc. Ráno se rozešli.

Po třech dnech měl Benedikt vidění, v němž viděl duši své sestry v podobě holubice vystupovat do nebe. S radostí to oznámil svým bratřím mnichům a modlitbou a zpěvy děkoval Bohu za prokázanou milost. Potom řekl mnichům, aby přinesli mrtvé tělo jeho sestry a uložili ho v hrobě, který měl připravený pro sebe.

Tak se i stalo. Když později zemřel Benedikt, mniši ho pochovali vedle sestry. Nad jejich hroby je hlavní oltář montecassinské baziliky.

Měl jsem tu úžasnou příležitost slavit tam vloni v létě mši sv. Posvátné místo bylo během druhé světové války téměř zničeno. Nyní září v plné kráse a přitahuje poutníky z celého světa především jako místo modlitby a rozjímání o věčném životě podle příkladu sourozenců Benedikta a Scholastiky. Klášter je živý. Je možné se v kostele připojit k chórové modlitbě benediktinských mnichů, což mi bylo také dopřáno.

Svatá Scholastika se uctívá jako patronka benediktinských řeholních sester, jako orodovnice za užitečný déšť a jako ochránkyně před bleskem, což je jistě zvláště dnes aktuální.

P.L.

Použitá literatura:

R. Ondruš: Blízki Bohu i ľud'om, Spolok svätého Vojtecha, Trnava, Tatran, Bratislava 1991.

P. Václav Chlumský, budovatel kostela svatého Jana Nepomuckého

Historii výstavby našeho kostela sv. Jana Nepomuckého, tak jak ji shrnul p. Josef Krušina jsme loni uveřejnili k 60-tiletému jubileu posvěcení kostela. Doplníme ji dnes vzpomínkou na hlavního iniciátora této stavby košířského faráře P. Václava Chlumského, podle téhož pramene:

Za nedlouho na to, 23. května 1948, byl hostem zdejšího chrámu Páně jeho hlavní budovatel P. Václav Chlumský – bohužel již jen jeho tělesná schránka. Zlá choroba hlodala jeho zdraví, které 20. května podlehl. Při cestě na hřbitov na Kotlářce zastavil se pohřební průvod v kostele, kde předseda spolku profesor Novák se se zesnulým rozloučil a poděkoval za veliké dílo, které zde zanechal. Cestou na místo posledního odpočinku doprovázeli svého zaslužilého místopředsedu všichni členové spolku a na hřbitově samém při vstupu do kostela i z kostela jej vynesli členové výboru.

Vzhledem k jeho zásluhám, nelze pominout jeho osobu několika řádky a bude vhodné, aby byla v dějinách výstavby věnována P. Chlumskému vzpomínka širší.

Pocházel ze selské rodiny z Posázaví, z které si přinesl pracovitost a praktičnost. Jako novosvěcenec byl poslán do Falknova (Sokolova), kde byl tehdy děkanem potomní biskup litoměřický Gross, muž velkého rozhledu a svatého života. Zde se český „Wenzel“ otloukal, ale tam byly položeny základy k jeho kněžskému charakteru. Biskup Gross chtěl jej mít svým sekretářem, ale Bůh určil jinak. Stal se kaplanem na pražské periférii Žižkově, což rozhodlo

o jeho kněžském zaměření na celý život. Stal se apoštolem periferie na opačném konci Prahy, v Košířích.

V mužných létech stal se organisátorem svazu katolické mládeže v Čechách, kde vyoral hlubokou brázdou v hnutí mladé generace v poválečných létech a zachránil tak mnoho mladých duší pro Krista. Po kratším působení v Hostomicích pod Brdy přišel na košířskou faru do zanedbaného hřbitovního kostelíka, farnosti 6 km dlouhé. Brzy seskupil kolem sebe řadu mladých zdatných spolupracovníků, se kterými podniknul veliký úkol – vybudovat nový chrám Páně.

Svými osobními vlastnostmi dovedl odstraňovat překážky, získávat přízeň a podporu pro dobrou věc. Od počátku zahájení stavební akce byl si vědom a s ním i jeho spolupracovníci pravdivosti slov „Hospodin-li domu nebuduje, nadarmo pracují, kdož staví“ (žalm 116). Společnému dílu Bůh žehnal. Stavba byla prováděna v okupaci, v době, kdy veškeré dění bylo zaměřeno k vítězství velkoněmecké říše, kdy překročení příkazů se trestalo smrtí !!

Tyto poměry nutno mít na paměti, aby byla zhodnocena veliká práce P. Chlumského, který přes nepochopení v samém výboru spolku vynutil si respekt i rozhodnutí členů, aby se stavbou bylo započato. Byl ústřední postavou, zajistil za výhodné ceny stavební materiál, cihly, vápno, cement, kámen, dřevo, nakupoval v drobném hřebíky, minium, šrouby, ale i obálky pro sběrovou akci, prostě vše, o čem správně předvídal, že vzhledem k válečné situaci, zmizí z trhu. Ale i štěstí mu přálo, jak je vidno z následující episodky. Bylo potřeba dovézt dřevo z pily na staveniště a nebyl benzin. Do bytu pana faráře přijde majitel kolotoče hostujícího v sousedství pod Černým vrchem, daruje potřebnou vzácnou tekutinu a dřevo bylo zavčas na místě.

Takový byl budovatel chrámu svatého Jana Nepomuckého v Košířích, jak jej vidíme na obraze pamětní desky v předsíni chrámu.

Hodně si toho pan farář Chlumský odnášel na věčnost. Patnáct let se obětavě staral nejen o svůj farní, ale zvláště o nový chrám Páně !

M.P.

K přemýšlení (výroky sv. Ignáce z Loyoly)

„K oboustrannému sjednocení přispěje pohrdání časnými věcmi, v kterých se sebeláska, úhlavní nepřítel jednoty a všeobecného dobra, dopouští omylů.“

Všechny dosavadní války ve světě rozpoutalo „mé“ a „tvé“, jejich střetnutí končí soudem nebo válkou; kde zazní toto znamení polnice, tam je veta po jednotě.

Pokud převažuje jedna miska váhy druhou, nelze doufat v rovnováhu, jsou-li však obě prázdné, hned jsou v rovnováze. Tak dochází snadno k jednotě tam, kde neexistuje žádná touha po majetku.

Neustanou ani veřejné ani soukromé válečné požáry dřívě, pokud se jim nevezme palivové dřevo, tj. touha po časných věcech; tyto totiž dodávají potravu plamenům.

Když se narodil Kristus, stalo se jeho rodiště místem pokoje (viz Žl 75,3). Poněvadž byl položen do jeslí jako chudý, nezatožil po ničem ze světského bohatství. Jakmile se Herodes doslechl o jeho královském titulu, skončil mír válkou a vraždami tolika neviňátek.

<u>Vydává:</u>	Římskokatolická košířská farnost v Praze 5
<u>Redakční rada:</u>	P. Lohelius Klindera, Th.D., S. Dobeš, V. Plíšek, M. Práger
<u>Technická redakce:</u>	J. Brůček
<u>Uzávěrka:</u>	15. každého měsíce
<u>Náklad:</u>	170 výtisků
	Neprodejné